

Arrest

nr. 279 800 van 7 november 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. LOOS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juli 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. WALPOT *loco* advocaat B. LOOS en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 5 oktober 2019 en heeft een eerste verzoek om internationale bescherming ingediend op 7 oktober 2019.

Op 22 oktober 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker ging in beroep tegen deze beslissing. In zijn arrest nr. X van 22 februari 2021 besloot de Raad tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Zonder België te hebben verlaten, dient verzoeker op 12 maart 2021 een volgend verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 13 april 2021 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoeker gehoord op 17 januari 2022.

1.4. Op 11 juli 2022 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Naar aanleiding van uw eerste aanvraag om internationale bescherming verklaarde u over de Afghaanse nationaliteit te beschikken, een soennitische pashtun te zijn van origine en afkomstig te zijn van het dorp Arghech (district Khogyani, provincie Nangarhar). U zei dat u altijd in de regio woonachtig was en dat u er naar de madrassa ging. Uw vader S.(...) en uw broer M.(...) A.(...) zouden enkele jaren geleden het leven gelaten hebben ten gevolge van respectievelijk een bembom en een elektrische schok.

Wat betreft uw vluchtmotieven, verklaarde u voorts het volgende. Uw broer M.(...) As.(...) zou sinds een achttal jaar een firma hebben opgericht met een zekere A.(...) S.(...) en actief zijn geweest in mijnbouwsector. Twee jaar voor uw definitief vertrek zou u in dienst zijn getreden bij uw broer. U moest de mijnwerkers van eten en drinken voorzien en stond ook in voor de controle op de ontgonnen stenen, zo verklaarde u.

Kort voor uw vertrek zouden u en uw broer problemen hebben gekregen met de taliban. Er zou immers een discussie ontstaan zijn omtrent de geldelijke bijdrages aan de taliban. Ze zouden jullie geslagen hebben en jullie machines in brand gestoken hebben. Via de dorpsouderen zouden jullie extra tijd gekregen hebben om de taliban te betalen. Vier of vijf dagen later zou de plaatselijke mauwlawi van het dorp jullie verwittigd hebben dat de taliban op zoek waren naar jullie. Op zijn aanraden zouden u en uw broer M.(...) As.(...) het land ontvlucht zijn.

Jullie zouden Afghanistan verlaten hebben in juni 2019 en via Iran naar Turkije gereisd zijn. Daar zouden u en uw broer elkaar uit het oog verloren hebben. Sindsdien zou u niet weten waar uw broer is. Via Griekenland, Bulgarije, Servië, Oostenrijk, Italië en Frankrijk kwam u naar België waar u zich op 7 oktober 2019 ging aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) om uw eerste verzoek om internationale bescherming in te dienen. U verklaarde hierbij minderjarig te zijn. Ter staving van uw verklaringen legde u uw taskara en die van uw vader en uw broer voor, alsook documenten in verband met de mijnfirma en zeven foto's waarop u, uw broer en andere werknemers te zien zijn bij de mijnen.

Op 22 oktober 2020 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het CGVS kwam tot het besluit dat er geen enkel geloof kon worden gehecht aan uw verblijf te Arghech, Khogyani, noch maakte u het geloofwaardig als zou u ooit tewerkgesteld zijn geweest in het mijnontginningsbedrijf van uw broer en als zouden jullie hierdoor problemen hebben gekregen met de taliban. Met haar arrest 249487 van 22 februari 2021 kwam de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) in beroep tot een gelijkaardige beslissing.

Zonder België verlaten te hebben diende u op 12 maart 2021 een tweede aanvraag om internationale bescherming in, waarin u uw verklaringen deels wijzigde. Op 22 april 2021 werd uw volgend verzoek ontvankelijk verklaard door het CGVS. Op 17 januari 2022 werd u door het CGVS gehoord in een persoonlijk onderhoud. U verklaarde dat u gelogen heeft over uw plekken van eerder verblijf, dit op advies van anderen in het opvangcentrum. In werkelijkheid zou u als Afghaanse vluchteling geboren en opgegroeid zijn in het vluchtelingenkamp van Badaber, nabij de Pakistaanse stad Peshawar. U liep er vier jaar school en nadien ging u er aan de slag bij een Pakistaanse kleermaker. Uw vader overleed in Pakistan omwille van ziekte en niet omwille van een bembom, zo verduidelijkt u nu. Het overlijden van uw broer M.(...) A.(...) omwille van elektrocutie klopt wel, maar ook deze gebeurtenis vond plaats in Pakistan en dus niet Afghanistan. In de tiende maand van 2016 keerden u, uw moeder en uw zus B.(...) A.(...) definitief terug naar Afghanistan, nadat in het verleden uw zus B.(...) H.(...) en uw broer M.(...) As.(...) al waren teruggekeerd. Als reden voor jullie terugkeer verwijst u onder meer naar de moeilijke situatie voor Afghaanse vluchtelingen in Pakistan. Omdat jullie vluchtelingenkaarten vervallen waren viel de Pakistaanse politie jullie regelmatig lastig. Nog geeft u aan dat het vluchtelingenkamp te Badaber in 2016 ontruimd werd.

Wat betreft uw vluchtmotieven herhaalt u dat u in Afghanistan problemen met de taliban kreeg als gevolg van uw tewerkstelling in het mijnbouwbedrijf van uw broer M.(...) As.(...). In 2016 bent u immers terug naar het dorp Arghech gekeerd en ging u bij uw broer aan de slag. Het is wel zo dat deze problemen met de

taliban, en het daaropvolgend vertrek van u en M.(...) As.(...) niet dateert van juni 2019 –wat u naar aanleiding van uw eerste verzoek beweerde- maar wel van halverwege het jaar 2017. U geeft voorts aan dat drie of vier maanden voorafgaand aan de registratie van uw tweede verzoek bij het DVZ uw oom Az.(...) gedood werd door de taliban toen zij kwamen informeren naar de verblijfplaats van u en uw broer. U vreest bij terugkeer nog de taliban.

Ter staving van uw gewijzigde verklaringen legt u volgende documenten neer: de vluchtelingenkaarten van uw overleden vader en uw overleden broer M.(...) A.(...), een terugkeerformulier van UNHCR daterend van 2016, een puntenlijst en attest van de Pakistaanse school B.(...) A.(...) op uw naam, een elektriciteitsrekening van het kamp te Badaber, voedselkaart, een foto waarop u te zien bent met uw oom Az.(...) en een USB-stick met twee foto's en twee video's van zijn begrafenis. Na het persoonlijk onderhoud ontving het CGVS per mail nog bijkomend bewijsmateriaal (een foto van uw vader in leven en een foto van zijn levenloos lichaam) en opmerkingen op de notities van het onderhoud.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Hoewel het CGVS uw volgend verzoek ontvankelijk verklaarde gezien u bepaalde van uw eerdere verklaringen gewijzigd had, dient nu te worden vastgesteld dat u ook naar aanleiding van uw tweede verzoek uw vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade niet aannemelijk hebt gemaakt.

Wat betreft uw gewijzigde verklaringen met betrekking tot de plaatsen waar u voor uw komst naar België zou hebben gewoond, stelt het CGVS vast dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek aangeeft dat u daar in het verleden misleidende verklaringen over heeft afgelegd (CGVS 17/01/2022, p. 2). U beweert nu dat u niet altijd in het dorp Arghech hebt gewoond maar dat u slechts één jaar op deze plek zou verbleven hebben, nadat u als Afghaanse vluchteling terugkeerde uit buurland Pakistan waar u geboren en opgeroed bent. U geeft aan dat u slecht advies kreeg van “andere mensen in het center” met betrekking tot uw lang verblijf in Pakistan, wat allerminst een afdoende verantwoording is (Verklaring volgend verzoek, punt 16 en CGVS 17/01/2022, p. 4). Van een verzoeker die verklaart dat zijn leven in gevaar is en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten inroept, mag immers ten allen tijde en redelijkerwijs verwacht worden dat deze zijn asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde asielinstanties correct inlicht over zijn identiteit, zijn regio van herkomst en zijn vluchtmotieven, en dit van bij aanvang van de asielprocedure. Bovendien bleef u ook tijdens uw beroepsprocedure bij de RvV bedrieglijke verklaringen afleggen met betrekking tot onder meer uw plekken van eerder verblijf. Dat u verzaakt heeft aan deze medewerkingsplicht moge duidelijk blijken en het tast althans uw algemene geloofwaardigheid op zeer ernstige wijze aan.

Wat betreft het “gewijzigd” relaas moet voorts opgemerkt worden dat dit in uw geval wel zeer relatief is gebleken. Immers, u beweert dat u wel degelijk in het dorp Arghech zou hebben gewoond maar zegt nu dat uw verblijf aldaar zich beperkt zou hebben tot één jaar, in de periode 2016-2017, waarna u Afghanistan verliet. Het zou ook in dit tijdsbestek geweest zijn dat u tewerkgesteld was in het mijnbouwbedrijf van uw broer M.(...) As.(...) en dat jullie problemen met de taliban gekend zouden hebben, zo beweert u nu. U stelt dat de in uw eerste verzoek door u aangehaalde problemen met de taliban wel nog steeds kloppen (CGVS 17/01/2022 p. 4, 5). In deze moet nochtans benadrukt dat het CGVS al tijdens uw eerste asielprocedure tot de conclusie was gekomen dat er aan al deze zaken geen enkel geloof kon worden gehecht. Zo werd vastgesteld dat uw kennis over het bedrijf van uw broer en over de mijnbouw in de regio in het algemeen zeer ernstige gebreken vertoonden. Dit gegeven alsook (onder meer) uw zeer summiere kennis over de veiligheidssituatie en de geografie van uw voorgehouden regio van herkomst (Khogyani) maakte dat er evenmin geloof kon worden gehecht aan uw verblijf in het dorp Arghech alvorens uw komst naar Europa. De exacte motivering waarop het CGVS zich baseerde staat afdoende vermeld in de beslissing naar aanleiding van uw eerste verzoek. De RvV kwam hierbij tot een gelijkaardig besluit. U ging niet in cassatieberoep tegen het arrest en er resten u aldus geen beroepsprocedures. Dat uw zogezegd slechts zeer “kortstondig” verblijf te Arghech dus een verklaring moet bieden voor uw onwetendheid omtrent elementaire zaken van deze regio dat het CGVS naar aanleiding van uw eerste aanvraag kon vaststellen, en zoals u heden stelt (CGVS, p. 5), maakt u gelet op bovenstaand geheel van opmerkingen allerminst aannemelijk.

Dat u blijft vasthouden aan deze elementen in uw relaas maar hierbij louter enkele wijzingen aanbrengt met betrekking tot de periodes en de data, getuigt van een wel zeer opportunistische reflex en het kan bovendien allerm minst overtuigen. Immers kan op geen enkele wijze worden ingezien waarom u dan eerst zou beweren dat u twee jaar voor uw broer gewerkt zou hebben in de mijnbouwsector, indien u in werkelijkheid slechts één jaar of minder bij hem tewerkgesteld zou zijn geweest. Bovendien zou u dus niet in juni 2019 vertrokken zijn uit Afghanistan maar zou uw vertrek uit het land al dateren van midden 2017 (CGVS, p. 16). Dat heden moet blijken dat u in het verleden ook nog eens over uw vluchtroute bedrieglijke verklaringen zou hebben afgelegd is zeer frappant en in het geheel ongeloofwaardig. Immers, gevraagd naar de reden waarom u zelfs omtrent zoiets zou moeten hebben liegen, aangenomen dat u uw verblijf in Pakistan om bepaalde redenen wou verzwijgen, kan u geen enkele reden bedenken (CGVS 17/01/2022, p. 16). Nochtans kan, indien geloofwaardig, hieromtrent een grondige verklaring verwacht worden. Bovendien bent u zeer onduidelijk over de route die u dan wel afgelegd zou hebben: u zegt dat u een jaar in Turkije doorbracht, echter biedt zulks nog geen afdoende verklaring voor het gegeven als zou u dan twee jaar langer onderweg geweest zijn naar Europa.

Waar u voorts verwijst naar de recente dood van uw oom Az.(...) door de taliban omwille van uw en uw broers moeilijkheden met hen (Verklaring volgend verzoek, punt 13 en CGVS, p. 17), merkt het CGVS verder op dat dergelijke gebeurtenis volledig voortvloeit uit een relaas dat op geen enkele wijze als dusdanig bewezen wordt geacht door de Belgische asielinstanties. Sterker, de vaststelling dat u zelf niet meer goed lijkt te weten tijdens welke aanvraag u zijn zogezegde dood nu weer aangehaald zou hebben alsook het feit dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent het tijdstip van zijn overlijden bevestigt andermaal dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden vrees voor de taliban. Tijdens het onderhoud met de DVZ dd. 12/04/2021 naar aanleiding van uw tweede aanvraag zei u immers eerst nog dat deze oom een jaar eerder om het leven kwam, nu beweert u dat dit incident slechts drie of vier maanden voor dat desbetreffende onderhoud gebeurd zou zijn (CGVS 17/01/2022, p. 17)-.

Het gegeven als zou u tot 2016 als Afghaanse vluchteling in een kamp nabij het Pakistaanse dorp Badaber hebben geleefd, wijzigt niets aan bovenstaande vaststellingen, daar dit geen betrekking heeft op uw beweerde moeilijkheden met de taliban in Afghanistan. Voor de volledigheid wil het CGVS nog opmerken dat er ook bij het door u voorgehouden verblijf in Pakistan ernstige kanttekeningen kunnen gemaakt worden. Ten eerste is het zeer bevreemdend te moeten vaststellen dat iemand als u, die naar eigen zeggen in 2016 als Afghaanse vluchteling gebruik zou hebben gemaakt van het terugkeertraject van UNHCR, bij de DVZ als reden voor het ontbreken van zijn eigen Pakistaanse vluchtelingenkaart beweert dat van elke Afghaanse terugkeerder de kaart wordt "afgepakt" en in "twee wordt geknipt" bij een check-in alvorens een terugkeerformulier van UNHCR te ontvangen (Verklaring volgend verzoek, punt 18). Nochtans wordt zulks in het geheel tegengesproken door de objectieve informatie die werd toegevoegd aan uw administratief dossier en waaruit blijkt dat in dergelijk proces enkel één hoekje van de vluchtelingenkaart wordt afgeknipt en de rest van de kaart terug overhandigd wordt aan de terugkeerder. Ook u moet die informatie na uw onderhoud met de DVZ ter ore zijn gekomen. Immers, bij het CGVS stuurt u uw verklaringen bij en hoewel u eerst beargumenteert dat uw kaart "verloren" zou hebben te Samarkhel, de plek van de check-in (CGVS 17/01/2022, p. 5), wijzigt u aan het einde van het persoonlijk onderhoud voor een derde keer uw verklaringen en stelt u dat u de kaart "later" thuis verloor (CGVS 17/01/2022, p. 15). Dat u uw verklaringen omtrent het ontbreken van uw vluchtelingenkaart steeds bijstuurt, is zeer opvallend. Eveneens opvallend is dat iemand die een terugkeerformulier van UNHCR voorlegt, verschillende keren zou verklaren dat hij en zijn familie uit Pakistan zouden zijn weggetrokken onder meer omdat hun vluchtelingenkaarten vervallen zouden zijn waardoor hun leven aldaar aanzienlijk bemoeilijkt werd (Verklaringen volgend verzoek, punt 16 en CGVS 17/01/2022, p. 10). Immers, ook wat betreft dit punt is de toegevoegde informatie duidelijk: Afghanen zonder een vluchtelingenkaart of met een vervallen kaart kunnen voor hun terugkeer niet rekenen op welke hulp van UNHCR dan ook. Hiermee geconfronteerd, moet ook u toegeven niet te weten hoe dit mogelijk zou kunnen zijn (CGVS 17/01/2022, p. 15).

U legt voorts wel Pakistaanse vluchtelingenkaarten voor die de kaarten zouden moet zijn van uw overleden vader S.(...) en broer M.(...) A.(...), maar ook bij deze "bewijsstukken" kunnen de nodige kanttekeningen gemaakt worden. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de samenstelling en structuur (in het bijzonder de dikte) van de kaart van uw vader een wel zeer gefabriceerde indruk opwekt. Nog moet uit beide stukken blijken dat jullie familie niet afkomstig zou zijn van het district Khogyani maar wel van het district Surkhrod. U wijt dit aan een administratieve fout langs de kant van de Pakistaanse autoriteiten (CGVS, p. 6), wat maar zeer matig kan overtuigen, te meer u het in het midden laat of uw vader ooit pogingen ondernam om deze "fout" recht te zetten (CGVS 17/01/2022, p. 12). U verwijst verder dus naar het terugkeerformulier van UNHCR dat het één en ander zou moeten staven. Echter, hierboven is al gebleken dat u geenszins vertrouwd bent met de terugkeerprocedure van UNCHR. Nog is het zo dat dit document aangeeft dat een zekere K.(...) Kh.(...), zoon van het hoofd van het huishouden N.(...), in 2016 21 jaar oud was. Dit is nochtans in tegenstrijd met uw eigen verklaringen waarbij u beweert geboren te

zijn in het jaar 2000 of “misschien” het jaar 1999. Hiermee geconfronteerd, beargumenteert u in wel zeer vage termen dat u buiten cricket aan het spelen was toen er “mensen” kwamen die een “vorm van registratie” deden en waarbij uw vader gedacht zou hebben dat “ze” voedselkaarten aan het maken waren en u vervolgens drie jaar ouder zou verklaard hebben (CGVS 17/01/2022, p. 15). Dergelijke uitleg overtuigt niet en is overigens in tegenspraak met uw eerdere verklaringen in het onderhoud als zouden jullie voor jullie registratie als Afghaanse vluchtelingen naar de “commanderie” zijn moeten gaan (CGVS 17/01/2022, p. 8).

Wat betreft de vluchtelingenkaarten is het verder zo dat u aangeeft dat uw broer M.(...) As.(...) en uw zus B.(...) K.(...) nooit in het bezit zouden geweest zijn van dergelijke kaart en moet opgemerkt worden dat dit ook zo blijkt uit de check van de kaarten die het CGVS liet uitvoeren (CGVS 17/01/2022, p. 8 en informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Het is nochtans zeer opvallend dat deze twee gezinsleden in tegenstelling tot de rest van het gezin zichzelf nooit zouden hebben laten registreren als Afghaanse vluchtelingen, zeker gelet op de aanzienlijke voordelen die gepaard gaan met het bezit van dergelijke kaarten. U vertelt dat zij al veel eerder teruggekeerd zouden zijn naar Afghanistan, wat maar zeer matig kan overtuigen. In dit verband laat u immers ontvallen dat uw zus K.(...) in 2010 getrouwd is toen ze achttien jaar was (CGVS 17/01/2022, p. 9). Dat zou maken dat uw zus in 2019, ten tijde van uw eerste aanvraag, al 27 jaar moest geweest zijn, hoewel u toen duidelijk stelde dat zij 23 jaar zou zijn (Verklaringen DVZ, punt 17). Dat de door u voorgelegde vluchtelingenkaarten u daadwerkelijk toebehoren maakt u gelet op bovenstaand geheel van vaststellingen niet aannemelijk.

U verklaart verder dat u vier jaar schoolliep in Pakistan en legt een puntenlijst van uw vierde jaar voor alsook een attest van de administratie van uw school, genaamd “B.(...) A.(...)”, gericht aan het Pakistaans onderwijsdepartement. Uit dit attest moet blijken dat u uw vierde jaar afgerond zou hebben in het jaar 1383, wat overeenkomt met het jaar 2004 in de Westerse kalender. Hoe een kind van nauwelijks vier jaar op dat moment al zijn vierde leerjaar zou hebben kunnen afronden maakt u niet aannemelijk. U zegt dat het “misschien” om een vergissing gaat (CGVS 17/01/2022, p. 12), wat geen indruk maakt. Het is zeer opvallend dat u, van wie in het verleden al is gebleken dat hij bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot zijn werkelijk profiel (onder meer leeftijd en scholing), heden opnieuw zeer bedenkelijke verklaring aflegt omtrent zijn scholingsgraad. De vaststelling dat u blijkbaar frauduleuze stukken moet voorleggen om uw scholing in Pakistan te staven doet overigens verder afbreuk aan het gegeven als zou u daar ooit gewoond hebben.

Nog andere elementen tonen aan dat u het niet aannemelijk maakt dat u lange tijd in Pakistan gewoond zou hebben. U verklaart het Urdu niet machtig te zijn en ook als het CGVS vraagt om een stukje van het interview in het Urdu te doen, zegt u de taal niet te spreken (CGVS 17/01/2022, p.2,19). U wijst op het gegeven als zou u altijd in een Afghaans kamp geleefd hebben in Pakistan (CGVS 17/01/2022, p. 19). Nochtans is het weinig aannemelijk dat iemand die van zichzelf beweert dat hij voor drie jaar lang bij een Pakistaanse klerenmaker, genaamd L.(...) K.(...), gewerkt zou hebben op de plaatselijke markt van Badaber geen enkel woord Urdu zou kunnen spreken (CGVS 17/01/2022, p. 13). Verder moet gewezen worden op uw uiterst beperkte geografische kennis. Gevraagd in welke provincie van Pakistan Peshawar gelegen is, meent u te denken dat Peshawar op zich een provincie is (CGVS 17/01/2022, p. 13). Het is zeer merkwaardig te moeten vaststellen dat iemand die zegt voor meer dan 16 jaar in de regio gewoond te hebben niet zou weten dat hij al die tijd in de provincie Khyber Pakhtunkwa geleefd zou hebben en dat de stad Peshawar en het gelijknamig district plaatsen zijn die gelegen zijn in deze provincie. Ook van de zeer gekende stad Karachi meent u overigens foutief dat het een Pakistaanse provincie zou zijn (CGVS 17/01/2022, p. 13). Dat u voorts van de stad Kohat enkel kan vermoeden dat het “ergens in Pakistan” is terwijl uw beweerde plek van verblijf in Pakistan, met name Badaber, gesitueerd is op de weg tussen Peshawar en Kohat is zeer ongeloofwaardig (CGVS 17/01/2022, p. 9). Charsadda, Mardan en Now Shera kan u niet situeren hoewel deze steden en gelijknamige districten van de provincie Khyber Pakhtunkwa zich allemaal op zeer nabije afstand van Peshawar bevinden (CGVS 17/01/2022, p. 10, 14). Bovenstaand geheel van vaststelling leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat u het niet geloofwaardig hebt gemaakt lange tijd in Pakistan te hebben verbleven. Andermaal moet vastgesteld worden dat u niet eerlijk bent over uw eerdere verblijfplaatsen, familiesamenstelling en achtergrond.

Gelet op dit alles meent het CGVS dat uw relaas niet geloofwaardig is en kan u de vluchtelingenstatus dan ook niet toegekend worden.

Het CGVS benadrukt nogmaals dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig

zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking, u maakte uw vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dan ook niet aannemelijk.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Hierboven werden reeds de nodige opmerkingen geformuleerd bij de vluchtelingenkaarten, het terugkeerformulier van UNHCR en de schooldocumenten die uw verblijf te Pakistan en terugkeer naar Afghanistan zouden moeten staven. Bovendien moet benadrukt worden dat dergelijke stukken enkel bewijswaarde hebben indien ze gepaard gaan met overtuigende en plausibele verklaringen, wat in uw geval niet is gebleken. Hetzelfde kan opgemerkt worden over de elektriciteitsrekening en de voedselkaart. Bovendien betreft het louter kopieën, terwijl van kopieën de bewijswaarde relaties is gezien ze makkelijk te manipuleren zijn via allerlei knip- en plakwerk. De foto van u en uw oom Az.(...), de twee foto's en twee video's van zijn begrafenis, een foto waarop uw vader afgebeeld zou staan alsook een foto van na zijn overlijden leveren geen bewijs voor uw beweerdde problemen met de taliban in Afghanistan. Bovendien kan nergens uit deze foto's en video's een familiale band afgeleid worden.

De opmerkingen op de notities van het onderhoud houden voornamelijk verband met schrijfwijzes van bepaalde namen en doen dus evenmin afbreuk aan bovenstaande beslissing.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte

methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is. Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid

viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan.

Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld .

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging

die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen. Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt.

Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van het gezag van gewijsde, artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 18 en 41 van het Handvest van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 48/3 tot en met 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de samenwerkingsplicht, van de motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, alsook van de beginselen van behoorlijk bestuur, van de rechten van verdediging, van de wapengelijkheid tussen de partijen, van het publiciteitsprincipe en dit in samenhang met artikel 47 van het Handvest, artikel 32 van de Grondwet en de artikelen 4-6 van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing, gaat in op de diverse weigeringsmotieven en tracht deze te weerleggen.

Verder gaat verzoeker uitvoerig in op het gebrek aan *up-to-date* en objectieve en betrouwbare informatie inzake de huidige situatie in Afghanistan. Verzoeker verwijst in dit verband onder meer naar UNHCR “*Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*” van februari 2022, EASO “*Afghanistan Country Focus: Country of Origin Information Report*” van januari 2022, EASO “*Country Guidance. Afghanistan – Common analysis and guidance note*” van april 2022. Verzoeker hekelt in dit verband dat de commissaris-generaal deze objectieve informatie compleet buiten beschouwing laat en nergens motiveert in zijn beslissing waarom hij meent dat er wél voldoende objectieve bronnen beschikbaar zijn om zijn analyse op te baseren. Meer nog, meent verzoeker dat de commissaris-generaal zelf lijkt te erkennen dat niet met zekerheid kan worden gesteld dat er geen beschermingsnood is voor Afghanen op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker verwijst naar het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 en meent dat de commissaris-generaal het thans nog steeds niet nodig vond om zelfs maar een poging te doen om informatie terug te vinden en een correcte inschatting te maken van verzoekers beschermingsnood.

Verzoeker benadrukt voorts dat hij een risicoprofiel heeft omwille van (toegeschreven) verwestering, waardoor hij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet riskeert te lopen. Verzoeker wijst erop dat hij bijna drie jaar geleden in België arriveerde, toen hij 20 jaar oud was. Dat hij al meer dan 5 jaar geleden (midden 2017) Afghanistan heeft verlaten en voordien ook voor lange tijd (en minstens voor korte tijd) in Pakistan heeft gewoond. Hij meent dat de (al dan niet onbewuste) aanpassing aan de westerse cultuur ervoor zal zorgen dat hij bijzonder moeilijk zal aarden in Afghanistan en dat de Afghaanse gemeenschap en taliban zich daardoor zullen afvragen of hij niet ‘besmet’ is geraakt door het verblijf in het westen. Verzoeker wijst erop dat het er ook niet zozeer over gaat of hij zichzelf ‘verwesterd’ voelt, maar wel hoe hij door de traditionele Afghaanse maatschappij zal worden gepercipieerd na een jarenlang verblijf in Europa. Zijn louter verblijf in Europa is aldus een voldoende reden voor vervolging. Verzoeker refereert aan een arrest van de Raad van 30 oktober 2019, UNHCR “*Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*” van februari 2022, een internetartikel van F. Stahlmann van juni 2021, OSAR “*Afghanistan: risques au retour liés à “l’occidentalisation”*” van 26 maart 2021, EASO “*Afghanistan Common Analysis and guidance note*” van november 2021, ASYLOS “*Afghanistan. Situation of young male ‘Westernised’ returnees to Kabul*” van augustus 2017 en wijst op de stigmatisering, discriminatie en sociale uitsluiting waarmee Afghanen die terugkeren vanuit het Westen te maken kunnen krijgen. Verzoeker wijst erop dat het CGVS heeft nagelaten om onderzoek te doen naar de factoren die in zijn hoofdte in een verhoogd risico kunnen uitmonden, met name: hij is afkomstig uit een ruraal gebied; hij vertrok op 18-jarige leeftijd uit Afghanistan en bracht een deel van zijn vormende jaren door in het westen; verzoeker verblijft reeds drie jaar in België en meer dan vijf jaar buiten Afghanistan.

Vervolgens gaat verzoeker in op het leven onder talibanbewind en wijst hij erop dat de beschikbare bronnen geen optimistisch beeld schetsen, doch spreken over een onrustwekkende situatie, waartoe hij nog citeert uit landeninformatie.

Verzoeker gaat daarnaast uitgebreid in op de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan en oppert dat hij zich in een erg kwetsbare situatie bevindt bij een terugkeer naar Afghanistan in het licht van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift volgende stukken:

- foto's van hemzelf op zijn telefoon en op sociale media, inclusief een attest van de *cricket club* van 11 augustus 2022 (stuk 2);
- een niet-ingewilligde vraag naar het volledige CGVS-dossier van verzoeker (stuk 3).

Op 3 oktober 2022 maakt de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin hij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinken van vermeldt:

- EUAA “*Afghanistan Security Situation*” van augustus 2022;

- de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 13 september 2022 (deze COI wordt volledig bij de aanvullende nota gevoegd);
- de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022;
- EASO "*Afghanistan Country Focus*" van januari 2022;
- EUAA "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*" van augustus 2022;
- EASO "*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*" van augustus 2020;
- EUAA "*Afghanistan: Targeting of individuals*" van augustus 2022;
- EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*" van april 2022.

Op 7 oktober 2022 maakt verzoeker vervolgens overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over aan de Raad waarin hij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinken van vermeldt:

- EUAA "*Afghanistan Security Situation*" van augustus 2022;
- de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022;
- ACLED, "*ACLED Methodology and Coding Decisions around Political Violence and Demonstrations in Afghanistan*" van februari 2022;
- DW, "*Will the Taliban restrict internet access in Afghanistan? Asia. An in-depth look at news from across the continent*" van 30 augustus 2021;
- R. SUNDBERG en E. MELANDER, 2013, "*Introducing the UCDP Georeferenced Event Dataset*", *Journal of Peace Research*, vol. 50, no.4, 523-532;
- UPPSALA UNIVERSITET DEPARTMENT OF PEACE AND CONFLICT RESEARCH, "*Methodology*", laatst geraadpleegd op 29 augustus 2022;
- UN Security Council "*Thirteenth report of the Analytical Support and Sanctions Monitoring Team submitted pursuant to resolution 2611 (2021) concerning the Taliban and other associated individuals and entities constituting a threat to the peace stability and security of Afghanistan [S/2022/419]*" van 26 mei 2022;
- EUAA "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*" van augustus 2022;
- UNAMA, "*Briefing by Special Representative Deborah Lyons to the Security Council*" van 2 maart 2022;
- Pahjwok Afghan News, "*IEA's half year: Achievements, opportunities and challenges*" van 17 februari 2022;
- Al Jazeera, "*Taliban orders Afghan women to cover their faces in public*" van 7 mei 2022;
- UN SECURITY COUNCIL, « *Afghanistan: le Conseil de sécurité proroge le régime de sanctions et le mandat de l'Équipe de surveillance du Comité 1988* » van 17 december 2021 ;
- EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*" van april 2022;
- AP, "*Taliban official wanted by U.S. makes rare public appearance*" van 5 maart 2022;
- een internetartikel van The Guardian, "*Al Qaida chiefs killing comes as group gains ground in African conflict zones*" van augustus 2022;
- een internetartikel van BBC "*Ayman al-Zawahiri: Shock in Kabul as US kills al-Qaeda leader*";
- een internetartikel van TOLONews, "*Islamic Emirate Leader Issues Message for Eid* " van 29 april 2022;
- UNHCR "*Guidance note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*" van februari 2022 ;
- een internetartikel van TOLONews, "*Mullah Hanafi Calls for Unity Among Afghans*" van 26 april 2022;
- een internetartikel van The Washington Institute "*Navigating Influence in Afghanistan: the Cases of Qatar and Pakistan*" van 26 oktober 2021
- een internetartikel van The Washington Post, "*Taliban takeover propels tiny Qatar into outsize role in Afghanistan*" van 31 augustus 2021;
- Denmark, DIS, "*Afghanistan – Taliban's impact on the population*" van juni 2022 ;
- AMNESTY INTERNATIONAL, "*The Rule of Taliban. A Year of Violence, Impunity and False Promises*" van 15 augustus 2022;
- UN Security Council, "*The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security, Report of the Secretary-General*" van 15 juni 2022;
- DANISH IMMIGRATION SERVICE, "*Afghanistan. Taliban's impact on the population*" van juni 2022.

Ter terechtzitting legt verzoeker nog een aanvullende nota neer met volgende nieuwe stavingstukken:

- een attest van de *cricket club* van 11 augustus 2022 (stuk 1);
- een tewerkstellingsattest uitzendarbeid d.d. 21 september 2022 (stuk 2);
- verklaring van werkgever bij B. van verzoeker d.d. 12 augustus 2022 (stuk 3);
- verklaring van consultant bij B. (stuk 4).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

2.3.3. Motieven van de bestreden beslissing

2.3.3.1. In de bestreden beslissing worden verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) de vaststelling dat verzoeker thans toegeeft in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming (met inbegrip van de beroepsprocedure) misleidende verklaringen te hebben afgelegd over zijn verblijfplaatsen voor zijn komst naar België, tast reeds zijn algemene geloofwaardigheid op ernstige wijze aan;

(ii) wat betreft verzoekers gewijzigd relaas moet voorts opgemerkt worden dat dit zeer relatief blijkt nu hij beweert wel degelijk in het dorp Arghech te hebben gewoond, doch dat zijn verblijf aldaar beperkt was tot één jaar tussen 2016-2017; het zou ook in dit bestek zijn dat verzoeker en zijn broer M. As. problemen hebben gekend met de taliban zoals hij deze heeft uiteengezet tijdens zijn eerste verzoek. Er dient evenwel vastgesteld dat het CGVS reeds tijdens de eerste asielpprocedure tot de conclusie is gekomen, en de Raad tot een gelijkaardige conclusie kwam, dat er aan deze zaken geen geloof kan worden gehecht gelet op verzoekers gebrekkige kennis over het bedrijf van zijn broer, over de mijnbouw in de regio in het algemeen, over de veiligheidssituatie en de geografie van zijn voorgehouden regio van herkomst. Verzoekers thans voorgehouden kortstondig verblijf in Arghech kan geen verklaring bieden voor zijn onwetendheid omtrent elementaire zaken van deze regio;

(iii) dat verzoeker blijft vasthouden aan deze elementen in zijn relaas maar hierbij louter enkele wijzigingen aanbrengt met betrekking tot de periodes en de data, getuigt van een zeer opportunistische reflex en kan bovendien niet overtuigen; bovendien blijkt uit deze gewijzigde verklaringen dat verzoeker ook over zijn vluchtroute bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd en blijft hij thans onduidelijk over de route die hij dan wel zou hebben afgelegd;

(iv) verzoekers verklaringen als zou zijn oom Az. recent zijn gedood door de taliban omwille van zijn moeilijkheden en deze van zijn broer met de taliban, vloeien volledig voort uit een relaas dat op geen enkele wijze als dusdanig bewezen wordt geacht. Integendeel, de vaststelling dat verzoeker zelf niet meer goed lijkt te weten tijdens welk verzoek hij de zogezegde dood heeft aangehaald en hij tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent het overlijden van zijn oom, bevestigen andermaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden vrees voor de taliban;

(v) het gegeven dat verzoeker tot 2016 als Afghaans vluchteling in een kamp nabij het Pakistaanse dorp Badaber zou hebben geleefd, doet geen afbreuk aan voormelde vaststellingen aangezien dit geen betrekking heeft op zijn beweerde moeilijkheden met de taliban in Afghanistan. Hoe dan ook kunnen er ernstige kanttekeningen worden gemaakt bij verzoekers voorgehouden verblijf in Pakistan nu (1) verzoeker ongeloofwaardige, tegenstrijdige en zelfs foutieve verklaringen aflegt over het lot van zijn Pakistaanse vluchtelingenkaart, (2) het opvallend is dat iemand die een terugkeerformulier van UNHCR voorlegt verklaart dat hij en zijn familie uit Pakistan zouden zijn weggetrokken onder meer omdat hun vluchtelingenkaarten vervallen zouden zijn waardoor hun leven aldaar aanzienlijk bemoeilijk werd nu uit de landeninformatie blijkt dat Afghanen zonder een vluchtelingenkaart of met een vervallen kaart voor hun terugkeer niet kunnen rekenen op welke hulp van UNHCR dan ook, (3) wat betreft de Pakistaanse vluchtelingenkaart van verzoekers overleden vader S. en broer M. A. moet worden opgemerkt dat de samenstelling en structuur van de kaart van zijn vader wel een zeer gefabriceerde indruk wekt, daaruit blijkt dat verzoekers familie niet afkomstig is van het district Khogyani, maar wel van het district Surkhrod, (4) met betrekking tot het terugkeerformulier van UNHCR moet worden opgemerkt dat verzoeker niet vertrouwd is met de terugkeerprocedure van UNHCR, hierin wordt gesteld dat K. Kh. in 2016 21 jaar oud was, hetgeen in tegenstrijd is met zijn eigen verklaringen waarbij hij beweert geboren te zijn in het jaar 2000 of misschien in 1999, (5) het opmerkelijk is dat twee van verzoekers familieleden, in tegenstelling tot de rest van het gezin, zichzelf nooit zouden hebben laten registreren als Afghaanse vluchtelingen, zeker gelet op de aanzienlijke voordelen die gepaard gaan met het bezit van dergelijke kaarten en verzoekers verklaring hiertoe niet kan overtuigen, (6) met betrekking tot verzoekers bewering als zou hij vier jaar school hebben gelopen in Pakistan en hij een puntenlijst voorlegt van zijn vierde jaar alsook een attest van de administratie van zijn school in Pakistan, moet worden opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat een kind van nauwelijks vier jaar op dat moment al zijn vierde leerjaar zou hebben kunnen afronden, zodat moet worden besloten dat verzoeker heden opnieuw zeer bedenkelijke verklaringen aflegt omtrent zijn scholingsgraad, (7) verzoeker het Urdu niet machtig is, (8) verzoeker een uiterst beperkte geografische kennis heeft;

(vi) de documenten die verzoeker voorlegt zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen;

(vii) inzake artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt geconcludeerd dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate

hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld in dit artikel;

(viii) inzake artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt vastgesteld dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder de toepassing van dit artikel valt; uit analyse van de beschikbare informatie blijkt geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan door een opzettelijk handelen of nalaten van actoren; verzoeker haalt geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, zodanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.3.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoeker verklaart Afghanistan te zijn ontvlucht wegens problemen met de taliban in het kader van de werkzaamheden van hem en zijn broer in de mijnbouw in het district Sherzad van de provincie Nangarhar. Daarvoor verbleef hij jarenlang met zijn familie in Pakistan als Afghaanse vluchteling.

2.3.4.2. Vooreerst dient erop gewezen dat de Raad, in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming, in zijn arrest nr. 249 487 van 22 februari 2021 besloot tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit omdat geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers beweerde herkomst uit het dorp Arghech gelegen in het district Khogyani van de Afghaanse provincie Nangarhar en zijn beweerde betrokkenheid in de mijnbouwsector, zodat evenmin geloof kon worden gehecht aan de beweerde problemen met de taliban die zich aldaar zouden hebben afgespeeld.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van volgende verzoeken om internationale beslissingen, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn aangelegd.

2.3.4.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker in zijn huidige (tweede) verzoek om internationale bescherming geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.4.3.1. Zo stelt de Raad vooreerst samen met de commissaris-generaal vast dat verzoeker in het kader van onderhavig tweede verzoek om internationale bescherming zijn verklaringen over zijn verblijfplaatsen voorafgaand aan zijn komst naar België fundamenteel wijzigt. Immers, waar verzoeker doorheen zijn eerste verzoek om internationale bescherming voorhiel dat hij gedurende zijn hele leven tot vlak voor zijn vertrek naar België in het dorp Arghech, district Khogyani in de Afghaanse provincie Nangarhar zou hebben verbleven, verklaart verzoeker in het kader van onderhavig tweede verzoek om internationale bescherming dat hij in een Afghaans vluchtelingenkamp nabij het Pakistaanse dorp Badaber, Peshawar is geboren en daar zestien jaar heeft verbleven. Verzoeker geeft daarbij aan dat zijn vluchtelingenkaart verliep en hij op een bepaald ogenblik samen met zijn familie moest terugkeren naar Afghanistan. Verzoeker zou dan een jaar in het dorp Arghech, district Khogyani in de Afghaanse provincie Nangarhar hebben verbleven (administratief dossier, 'verklaring volgend verzoek', vragen 5, 10, 16; CGVS, p. 4-5). Verzoeker benadrukt te dezen dat hij slecht advies kreeg van zijn omgeving om zijn verblijf in Pakistan te verzwijgen en nadien inzag dat dit een vergissing was.

De Raad stelt vast dat verzoekers bedrieglijke verklaringen over zijn verblijf in Afghanistan/Pakistan in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming – dit in tegenstelling tot wat verzoeker betoogt in het verzoekschrift – afbreuk doen aan zijn algehele geloofwaardigheid. Immers, indien verzoeker meent dat hij nood heeft aan internationale bescherming en hij hiertoe de Belgische autoriteiten in vertrouwen neemt, kan worden verwacht dat verzoeker van bij de aanvang van de procedure alle relevante gegevens, waaronder alle elementen noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn verzoek om internationale bescherming correct verstrekt. Deze gegevens behelzen onder meer de identiteit, nationaliteit, leeftijd, achtergrond, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes, reisdocumenten en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.

2.3.4.3.2. Daarenboven dient vastgesteld dat verzoeker thans evenmin geloofwaardig maakt dat hij daadwerkelijk een lange tijd in Pakistan heeft verbleven alvorens vervolgens in het dorp Arghech, district Khogyani in de Afghaanse provincie Nangarhar te hebben gewoond.

Zo merkt de commissaris-generaal te deze vooreerst op goede gronden op als volgt:

"(...) Voor de volledigheid wil het CGVS nog opmerken dat er ook bij het door u voorgehouden verblijf in Pakistan ernstige kanttekeningen kunnen gemaakt worden. Ten eerste is het zeer bevreemdend te moeten vaststellen dat iemand als u, die naar eigen zeggen in 2016 als Afghaanse vluchteling gebruik zou hebben gemaakt van het terugkeertraject van UNHCR, bij de DVZ als reden voor het ontbreken van zijn eigen Pakistaanse vluchtelingenkaart beweert dat van elke Afghaanse terugkeerder de kaart wordt "afgepakt" en in "twee wordt geknipt" bij een check-in alvorens een terugkeerformulier van UNHCR te ontvangen (Verklaring volgend verzoek, punt 18). Nochtans wordt zulks in het geheel tegengesproken door de objectieve informatie die werd toegevoegd aan uw administratief dossier en waaruit blijkt dat in dergelijk proces enkel één hoekje van de vluchtelingenkaart wordt afgeknipt en de rest van de kaart terug overhandigd wordt aan de terugkeerder. Ook u moet die informatie na uw onderhoud met de DVZ ter ore zijn gekomen. Immers, bij het CGVS stuurt u uw verklaringen bij en hoewel u eerst beargumenteert dat uw kaart "verloren" zou hebben te Samarkhel, de plek van de check-in (CGVS 17/01/2022, p. 5), wijzigt u aan het einde van het persoonlijk onderhoud voor een derde keer uw verklaringen en stelt u dat u de kaart "later" thuis verloor (CGVS 17/01/2022, p. 15). Dat u uw verklaringen omtrent het ontbreken van uw vluchtelingenkaart steeds bijstuurt, is zeer opvallend. Eveneens opvallend is dat iemand die een terugkeerformulier van UNHCR voorlegt, verschillende keren zou verklaren dat hij en zijn familie uit Pakistan zouden zijn weggetrokken onder meer omdat hun vluchtelingenkaarten vervallen zouden zijn waardoor hun leven aldaar aanzienlijk bemoeilijkt werd (Verklaringen volgend verzoek, punt 16 en CGVS 17/01/2022, p. 10). Immers, ook wat betreft dit punt is de toegevoegde informatie duidelijk: Afghanen zonder een vluchtelingenkaart of met een vervallen kaart kunnen voor hun terugkeer niet rekenen op welke hulp van UNHCR dan ook. Hiermee geconfronteerd, moet ook u toegeven niet te weten hoe dit mogelijk zou kunnen zijn (CGVS 17/01/2022, p. 15)."

Verzoeker brengt geen concreet verweer aan tegen deze vaststellingen, zodat zij onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Ook de vaststelling dat verzoeker geen Urdu kent (administratief dossier, CGVS, p. 2), doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn bewering als zou hij zestien jaar in Pakistan hebben verbleven. Hoewel met verzoeker kan worden aangenomen dat hij in een Afghaans kamp als voertaal het Pashtou hanteerde en in Pakistan ook Pashtou wordt gesproken, is het niet aannemelijk dat verzoeker volstrekt geen Urdu machtig is. Verzoeker geeft immers zelf aan dat hij vier jaar school liep in een Pakistaanse school én dat hij drie jaar voor een Pakistaanse kleermaker heeft gewerkt op de plaatselijke markt van Badaber (administratief dossier, CGVS, p. 13), zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij toch in aanraking zou zijn gekomen met het Urdu. Verder wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat verzoekers geografische kennis van Pakistan uiterst beperkt is voor iemand die er lange tijd zou hebben gewoond: *“Verder moet gewezen worden op uw uiterst beperkte geografische kennis. Gevraagd in welke provincie van Pakistan Peshawar gelegen is, meent u te denken dat Peshawar op zich een provincie is (CGVS 17/01/2022, p. 13). Het is zeer merkwaardig te moeten vaststellen dat iemand die zegt voor meer dan 16 jaar in de regio gewoond te hebben niet zou weten dat hij al die tijd in de provincie Khyber Pakhtunkwa geleefd zou hebben en dat de stad Peshawar en het gelijknamig district plaatsen zijn die gelegen zijn in deze provincie. Ook van de zeer gekende stad Karachi meent u overigens foutief dat het een Pakistaanse provincie zou zijn (CGVS 17/01/2022, p. 13). Dat u voorts van de stad Kohat enkel kan vermoeden dat het “ergens in Pakistan” is terwijl uw beweerde plek van verblijf in Pakistan, met name Badaber, gesitueerd is op de weg tussen Peshawar en Kohat is zeer ongeloofwaardig (CGVS 17/01/2022, p. 9). Charsadda, Mardan en Now Shera kan u niet situeren hoewel deze steden en gelijknamige districten van de provincie Khyber Pakhtunkwa zich allemaal op zeer nabije afstand van Peshawar bevinden (CGVS 17/01/2022, p. 10, 14).”* Met het betoog dat zijn gebrekkige geografische kennis niet vreemd is voor iemand die in een Afghaans vluchtelingenkamp is opgegroeid en het niet zo is dat men veel kapitaal heeft om “excursies” buiten het kamp te gaan doen, minimaliseert verzoeker de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Ook van iemand die in een Afghaans vluchtelingenkamp is opgegroeid, doch verklaart dat hij drie jaar werkte voor een Pakistaanse kleermaker op de plaatselijke markt, kan evenwel worden verwacht dat hij kan antwoorden op een aantal eenvoudige en essentiële kennisvragen omtrent zijn directe leefomgeving en regio waar hij zestien jaar beweert te hebben gewoond, *quod non in casu*.

In zoverre verzoeker nog wijst op elementen die hij volgens hem wel correct heeft uiteengezet, dient er erop gewezen dat het loutere feit dat verzoeker een aantal elementen correct kon weergeven op zich geen afbreuk doet aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing betreffende datgene waaruit het beperkte karakter van verzoekers kennis blijkt. Te meer daar *prima facie* wel geloof kan worden gehecht aan het feit dat verzoeker een periode heeft doorgebracht in Pakistan als Afghaans vluchteling, doch niet aan verzoekers beweerde langdurig verblijf aldaar.

Verzoeker legt verscheidene documenten voor om zijn (langdurig) verblijf in Pakistan en zijn terugkeer naar Afghanistan te pogen te staven.

Zo maakt verzoeker de Pakistaanse vluchtelingenkaarten van zijn overleden vader S. en broer M. A. over (administratief dossier, map ‘Documenten’). Verzoeker zou in bezit zijn geraakt van deze kaarten via zijn moeder, die deze kaarten nog had omdat verzoekers vader en broer overleden zijn in Pakistan en hun kaarten aldus niet werden afgenomen bij repatriëring naar Afghanistan, zoals wel het geval zou zijn geweest bij verzoeker (administratief dossier, ‘verklaring volgend verzoek’, vraag 18). Daargelaten de vraag of deze vluchtelingenkaarten bewijskrachtige stukken betreffen en daadwerkelijk aan verzoeker en/of zijn familie zouden toebehoren, kunnen uit deze kaarten in combinatie met de informatie uit de COI Case “AFG/PAK2021-018” van 16 november 2021 (administratief dossier, map ‘Landeninformatie’) *prima facie* slechts volgende vaststellingen voortvloeien. Verzoekers vader is geen houder van een geldige PoR-kaart en is niet gerepatriëerd ten tijde van het opvragen van het document in 2021 – hetgeen zou kunnen worden verklaard door verzoekers bewering dat zijn vader overleden is (administratief dossier, ‘verklaring volgend verzoek’, vraag 16). Verzoeker, zijn moeder en zijn zus werden wel gerepatriëerd. Verzoekers broer M. As. en andere zus B. K. zouden volgens zijn verklaringen nooit in het bezit zijn geweest van een Pakistaanse vluchtelingenkaart (administratief dossier, CGVS, p. 8) en staan evenmin vermeld in de ‘Family Tree’ (stamboom) (administratief dossier, map ‘Landeninformatie’, COI Case “AFG/PAK2021-018” van 16 november 2021). Uit deze stukken kan evenwel niet blijken wanneer, op welke plaats en hoe lang verzoeker in Pakistan heeft verbleven als Afghaans vluchteling, laat staan wanneer hij naar Afghanistan werd gerepatriëerd en waar hij zich vervolgens in Afghanistan zou hebben gevestigd. De vluchtelingenkaarten kunnen dan ook, in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt benadrukt, niet als bewijs worden aanvaard voor verzoekers beweerde langdurig verblijf in Pakistan.

De elektriciteitsrekening en “voedselkaart” die verzoeker voorlegt betreffen kopieën die eenvoudig door het nodige knip- en plakwerk kunnen worden gefabriceerd, zodat zij bezwaarlijk enige objectieve bewijswaarde kunnen worden toegekend. Ten overvloede wijst de Raad erop dat de elektriciteitsrekening

op naam van Asa. Asa. staat en dat daarin “vluchtelingen” worden aangemaand om de elektriciteit te betalen (administratief dossier, CGVS, p. 3). Nergens uit dit document kan aldus worden opgemaakt dat de elektriciteitsrekening aan verzoeker of zijn familie werd gericht. Over de “voedselkaart” verklaart verzoeker dat het een Russisch document is dat zijn vader toebehoorde en dat deze gebruikt wordt door Afghaanse vluchtelingen in Pakistan bij de voedselbedeling om voedsel te verkrijgen (administratief dossier, CGVS, p. 4). Evenwel moet opnieuw worden vastgesteld dat de naam van verzoekers vader onleesbaar is op het document evenals het adres in Afghanistan, zodat niet kan worden achterhaald of de kaart daadwerkelijk verzoekers vader toebehoorde, laat staan dat hieruit een lang verblijf in Pakistan kan worden afgeleid.

Wat betreft het schooldocument dat verzoeker voorlegt van zijn vierde graad in Pakistan (administratief dossier, map ‘Documenten’ en CGVS, p. 3), merkt de commissaris-generaal op goede gronden op dat uit dit attest blijkt dat verzoeker zijn vierde jaar school zou hebben afgerond in het jaar 2004. Verzoeker zou volgens zijn verklaringen op dat ogenblik echter slechts vier jaar zijn geweest. Het is dan ook niet aannemelijk dat een kind van vier jaar al zijn vierde leerjaar zou hebben doorlopen, hetgeen verzoeker ook erkent tijdens het persoonlijk onderhoud (administratief dossier, CGVS, p. 12). Dat het misschien om een vergissing gaat (*ibid.*), kan niet overtuigen. Te meer nu uit verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming blijkt dat hij reeds bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd omtrent onder meer zijn leeftijd en scholingsgraad. Dat verzoeker heden opnieuw bedenkelijke verklaringen en stukken voorlegt met betrekking tot zijn scholingsgraad, ondermijnt aldus wel degelijk de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Voormelde vaststellingen nopen ertoe te besluiten dat de puntenlijst geenszins een bewijs kan vormen van verzoekers (langdurig) verblijf in Pakistan.

Aangaande het terugkeerformulier van UNHCR wordt in de bestreden beslissing pertinent opgemerkt als volgt:

“U verwijst verder dus naar het terugkeerformulier van UNHCR dat het één en ander zou moeten staven. Echter, hierboven is al gebleken dat u geenszins vertrouwd bent met de terugkeerprocedure van UNCHR. Nog is het zo dat dit document aangeeft dat een zekere K.(...) Kh.(...), zoon van het hoofd van het huishouden N.(...), in 2016 21 jaar oud was. Dit is nochtans in tegenstrijd met uw eigen verklaringen waarbij u beweert geboren te zijn in het jaar 2000 of “misschien” het jaar 1999. Hiermee geconfronteerd, beargumenteert u in wel zeer vage termen dat u buiten cricket aan het spelen was toen er “mensen” kwamen die een “vorm van registratie” deden en waarbij uw vader gedacht zou hebben dat “ze” voedselkaarten aan het maken waren en u vervolgens drie jaar ouder zou verklaard hebben (CGVS 17/01/2022, p. 15). Dergelijke uitleg overtuigt niet en is overigens in tegenspraak met uw eerdere verklaringen in het onderhoud als zouden jullie voor jullie registratie als Afghaanse vluchtelingen naar de “commanderie” zijn moeten gaan (CGVS 17/01/2022, p. 8).”

In het verzoekschrift wordt geen concreet verweer gevoerd tegen deze pertinente motivering, zodat zij onverminderd overeind blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

Gelet op het voorgaande, slaagt verzoeker er niet in aan te tonen dat hij langdurig als Afghaans vluchteling in een vluchtelingenkamp nabij het Pakistaanse dorp Badaber zou hebben geleefd.

2.3.4.3.3. De vraag of verzoeker al dan niet van zijn geboorte tot zijn 16 jaar in een Afghaans vluchtelingenkamp nabij het Pakistaanse dorp Badaber zou hebben verbleven, heeft overigens geen betrekking op zijn beweerde problemen met de taliban in het Afghaanse dorp Arghech.

In dit kader dient vastgesteld dat verzoeker blijft vasthouden aan zijn beweerde problemen met de taliban zoals hij deze heeft afgelegd in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming, met name dat hij en zijn broer M. As. problemen kregen met de taliban in het kader van hun werk in het mijnbouwbedrijf van verzoekers broer. Verzoeker merkt hierover op dat deze problemen zich evenwel halverwege het jaar 2017 en dus niet in juni 2019 – zoals hij beweerde in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming – hebben afgespeeld. Verzoeker voegt toe dat zijn oom Az. omwille van zijn problemen werd gedood door de taliban ongeveer een jaar voor zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 12 april 2021 in het kader van zijn huidig volgend verzoek (administratief dossier, ‘verklaring volgend verzoek’, vragen 13 en 18).

De Raad onderlijnt dat in zijn arrest nr. 249 487 van 22 februari 2021 is komen vast te staan dat geen geloof kon worden gehecht aan deze beweerde problemen. Dit omdat verzoekers kennis over het bedrijf van zijn broer en over de mijnbouw in de regio in het algemeen zeer ernstige gebreken vertoonden. Dit gegeven alsook (onder meer) verzoekers zeer summiere kennis over de veiligheidssituatie en de geografie van zijn voorgehouden regio van herkomst (Khogyani) maakten dat er geen geloof kon worden

gehecht aan zijn verblijf in het dorp Arghech alvorens zijn komst naar Europa en bijgevolg evenmin aan de problemen met de taliban die er zich zouden hebben voorgedaan. Verzoekers bewering in onderhavig volgend verzoek om internationale bescherming dat hij slechts één jaar in het dorp Arghech verbleef en het gegeven dat hij enkele wijzigingen aanbrengt aan zijn asielaanvraag met betrekking tot de periode waarin de problemen zich zouden hebben voorgedaan, zijn niet van die aard om afbreuk te doen aan deze vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen. In dit verband wordt in de bestreden beslissing bovendien nog terecht opgemerkt:

“(…) Bovendien zou u dus niet in juni 2019 vertrokken zijn uit Afghanistan maar zou uw vertrek uit het land al dateren van midden 2017 (CGVS, p. 16). Dat heden moet blijken dat u in het verleden ook nog eens over uw vluchtroute bedrieglijke verklaringen zou hebben afgelegd is zeer frappant en in het geheel ongeloofwaardig. Immers, gevraagd naar de reden waarom u zelfs omtrent zoiets zou moeten hebben liegen, aangenomen dat u uw verblijf in Pakistan om bepaalde redenen wou verzwijgen, kan u geen enkele reden bedenken (CGVS 17/01/2022, p. 16). Nochtans kan, indien geloofwaardig, hieromtrent een grondige verklaring verwacht worden. Bovendien bent u zeer onduidelijk over de route die u dan wel afgelegd zou hebben: u zegt dat u een jaar in Turkije doorbracht, echter biedt zulks nog geen afdoende verklaring voor het gegeven als zou u dan twee jaar langer onderweg geweest zijn naar Europa.”

Verzoeker hekelt in het verzoekschrift dat de *protection officer* tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS niet wilde ingaan op zijn werk in het mijnbedrijf van zijn broer omdat dit al eerder ongeloofwaardig was gebleken. Verzoeker benadrukt dat de gebruikte standaard om zijn kennis te meten van de provincie Nangarhar en de mijnsector evenwel een nieuwe beoordeling vereist omdat hij daar slechts één jaar heeft verbleven in plaats van zijn hele leven. Hij meent dat de weigering om verder in te gaan op zijn asielaanvraag inzake zijn werk en verblijf in Nangarhar een schending uitmaakt van zijn hoorrecht. Dat de vraag van zijn advocaat bij mail d.d. 3 augustus 2022 (verzoekschrift, stuk 4) om inzage te krijgen in de stukken en documenten van zijn eerste verzoek om internationale bescherming onbeantwoord bleef, acht verzoeker bovendien een schending van de rechten van verdediging, wapengelijkheid en publiciteitsprincipe in samenhang met artikel 47 van het Handvest, artikel 32 van de Grondwet en de artikelen 4-6 van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur. Er dient evenwel vooreerst te worden opgemerkt dat verzoeker zijn onderhavig verzoekschrift en verzoek om internationale bescherming niet kan aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming gedane vaststellingen en beoordeling. Verzoeker diende tegen het voormelde arrest van de Raad geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Bijgevolg geniet dit arrest, voor wat betreft de hierin gedane vaststellingen, kracht en gezag van gewijsde. Verder dient te worden opgemerkt dat verzoekers (toenmalig) advocaat in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming het administratief dossier (inclusief de notities van het persoonlijk onderhoud en de documenten die ter staving werden aangebracht) heeft opgevraagd en bekomen (administratief dossier eerste verzoek om internationale bescherming, ‘Bijkomende informatie’, mail d.d. 10 november 2020). Bovendien gaat verzoeker er aan voorbij dat advocaten en personen die de verzoeker om internationale bescherming bij hun procedure begeleiden het dossier van een verzoeker om internationale bescherming, conform artikel 4 van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, steeds mogen komen inkijken op de zetel van het CGVS, alsook dat het administratief dossier kan worden ingekeken ter terechtzitting en verzoeker, dan wel zijn advocaat hierover desgevallend ter zitting nog opmerkingen hadden kunnen formuleren, hetgeen zij echter hebben nagelaten. Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij door middel van dit inzagerecht geen volledige kennis zou hebben van zijn dossier, waarvan de stukken en documenten van zijn eerste verzoek om internationale bescherming deel uitmaken. Dit betoog in het verzoekschrift kan dan ook niet overtuigen.

Wat betreft de beweerdde dood van verzoekers oom Az. door de taliban omwille van verzoekers problemen en deze van zijn broer, dient te worden vastgesteld dat deze volledig voortvloeit uit een ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas. De commissaris-generaal merkt in dit verband dan ook pertinent op als volgt:

“Waar u voorts verwijst naar de recente dood van uw oom Az.(…) door de taliban omwille van uw en uw broers moeilijkheden met hen (Verklaring volgend verzoek, punt 13 en CGVS, p. 17), merkt het CGVS verder op dat dergelijke gebeurtenis volledig voortvloeit uit een relaas dat op geen enkele wijze als dusdanig bewezen wordt geacht door de Belgische asielinstanties. Sterker, de vaststelling dat u zelf niet meer goed lijkt te weten tijdens welke aanvraag u zijn zogezegde dood nu weer aangehaald zou hebben alsook het feit dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent het tijdstip van zijn overlijden bevestigt andermaal dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden vrees voor de taliban. Tijdens het onderhoud met de DVZ dd. 12/04/2021 naar aanleiding van uw tweede aanvraag zei u immers eerst nog dat deze oom een jaar eerder om het leven kwam, nu beweert u dat dit incident slechts drie of vier maanden voor dat desbetreffende onderhoud gebeurd zou zijn (CGVS 17/01/2022, p. 17).”

Verzoeker brengt geen enkel valabel en concreet argument aan om voormelde pertinente vaststellingen en overwegingen te verklaren of te weerleggen, zodat zij onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.3.4.3.4. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming nog steeds geen correct zicht biedt op zijn eerdere verblijfplaats(en) voor zijn komst naar België en zijn profiel. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas.

2.3.4.4. Verzoeker gaat in het verzoekschrift op uitgebreide wijze in op zijn risicoprofiel omwille van (toegeschreven) verwestering. Verzoeker vestigt daarbij de aandacht op het feit dat hij al bijna drie jaar geleden in België arriveerde, toen hij 20 jaar oud was. Dat hij al meer dan 5 jaar geleden (midden 2017) Afghanistan heeft verlaten en voordien ook voor lange tijd (en minstens voor korte tijd) in Pakistan heeft gewoond. Verzoeker merkt op dat de (al dan niet onbewuste) aanpassing aan de westerse cultuur ervoor zal zorgen dat hij bijzonder moeilijk zal aarden in Afghanistan en de Afghaanse gemeenschap en taliban zich daardoor zullen afvragen of hij niet ‘besmet’ is geraakt door het verblijf in het westen. Verzoeker benadrukt in dit verband dat het niet zozeer gaat over het feit of hij zichzelf ‘westers’ voelt, maar wel hoe hij door de traditionele Afghaanse maatschappij en vooral de taliban zal worden gepercipieerd na een jarenlang verblijf in Europa. Verzoeker gaat vervolgens uitvoerig in op het begrip ‘verwestering’ en wijst er op dat volgens verschillende bronnen verwestering, in geval van een terugkeer naar Afghanistan, een bijkomend risico op vervolging met zich kan meebrengen – niet enkel vanwege de taliban, doch eveneens door familie en de brede Afghaanse bevolking – en dat de vraag of men al dan niet bekeerd is en of men al dan niet praktiserend is daarbij een ondergeschikte rol speelt. Verzoeker vervolgt in het verzoekschrift dat de bewegingsvrijheid in Afghanistan sterk aan banden is gelegd na de machtsovername door de taliban en de taliban bijgevolg onvermijdelijk te weten zullen komen dat verzoeker in het westen heeft verbleven wanneer hij via verschillende *checkpoints* moet passeren. Te meer daar het Haqqani-netwerk bevoegd is voor zowel migratie, controle van de grenzen en aflevering van een taskara aan verzoeker en de inlichtingendepartementen onder hun controle staat.

2.3.4.4.1. In zoverre wordt geargumenteed dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet oordeelt de Raad als volgt. Artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :*

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en

- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;”.

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat betreft de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet worden gesteld dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze ‘verwesterde Afghanen’ en ‘terugkeerders’ hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn ‘verwesterd’, zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat ‘verwesterde Afghanen’ of terugkeerders niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

In de vervolgingsgronden van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), is er echter ook sprake van 'godsdiens' en 'politieke overtuiging'. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond 'godsdiens' wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdiens' overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdiens' identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt (of dat dit als dusdanig wordt gepercipieerd).

In casu besluit de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdiens' of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdiens' of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor de verzoeker om zijn (godsdiens') identiteit of morele integriteit te behouden.

Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer inspent om zich aan te passen toch een godsdiens' of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de Country Guidance Afghanistan van EUAA van april 2022 wordt immers aangegeven dat personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-moslim beschouwd worden. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghansen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78, p. 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni 2011, Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk, par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid 'to play the game'.

Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot vervolging is een individueel onderzoek vereist waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon, enzovoort (EASO Guidance Note van april 2022, p.81).

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het verder van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige "geldende normen" in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan.

De Raad verwijst naar de beschikbare landeninformatie die hem door beide partijen wordt voorgelegd en die wordt opgesomd onder punt 2.2.. In zijn verzoekschrift refereert verzoeker bovendien nog aan volgende rapporten en artikels: EUAA "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022; de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie" van 5 mei 2022; ACLED, "ACLED Methodology and Coding Decisions around Political Violence and Demonstrations in Afghanistan" van februari 2022; DW, "Will the Taliban restrict internet access in Afghanistan? Asia. An in-depth look at news from across the continent" van 30 augustus 2021; R. SUNDBERG en E. MELANDER, 2013, "Introducing the UCDP Georeferenced Event Dataset", *Journal of Peace Research*, vol. 50, no.4, 523-532; UPPSALA UNIVERSITET DEPARTMENT OF PEACE AND CONFLICT RESEARCH, "Methodology", laatst geraadpleegd op 29 augustus 2022; UN Security Council "Thirteenth report of the Analytical Support and Sanctions Monitoring Team submitted pursuant to resolution 2611 (2021) concerning the Taliban and other associated individuals and entities

constituting a threat to the peace stability and security of Afghanistan [S/2022/419] van 26 mei 2022; EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022; UNAMA, “Briefing by Special Representative Deborah Lyons to the Security Council” van 2 maart 2022; Pahjwok Afghan News, “IEA’s half year: Achievements, opportunities and challenges” van 17 februari 2022; Al Jazeera, “Taliban orders Afghan women to cover their faces in public” van 7 mei 2022; UN SECURITY COUNCIL, « *Afghanistan: le Conseil de sécurité proroge le régime de sanctions et le mandat de l'Équipe de surveillance du Comité 1988* » van 17 december 2021 ; EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van april 2022; AP, “Taliban official wanted by U.S. makes rare public appearance” van 5 maart 2022; een internetartikel van The Guardian, “Al Qaida chiefs killing comes as group gains ground in African conflict zones” van augustus 2022; een internetartikel van BBC “Ayman al-Zawahiri: Shock in Kabul as US kills al-Qaeda leader”; een internetartikel van TOLONews, “Islamic Emirate Leader Issues Message for Eid ” van 29 april 2022; UNHCR “Guidance note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan” van februari 2022 ; een internetartikel van TOLONews, “Mullah Hanafi Calls for Unity Among Afghans” van 26 april 2022; een internetartikel van The Washington Institute “Navigating Influence in Afghanistan: the Cases of Qatar and Pakistan” van 26 oktober 2021; een internetartikel van The Washington Post, “Taliban takeover propels tiny Qatar into outsize role in Afghanistan” van 31 augustus 2021; Denmark, DIS, “Afghanistan – Taliban’s impact on the population” van juni 2022 ; AMNESTY INTERNATIONAL, “The Rule of Taliban. A Year of Violence, Impunity and False Promises” van 15 augustus 2022; UN Security Council, “The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security, Report of the Secretary-General” van 15 juni 2022; DANISH IMMIGRATION SERVICE, “Afghanistan. Taliban’s impact on the population” van juni 2022.

2.3.4.4.2. Ten eerste blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat de *de facto* regering van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De *sharia* laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de ‘*de facto*’ taliban-regering reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd heeft, net als de provinciale *de facto* regeringen. Bij de machtsovername heeft de *de facto* regering de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31). Deze *de facto* regering heeft opnieuw het ‘*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht. Een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door Sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn *de facto* ministerie telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de *sharia* wensen (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). De MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de *sharia* door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit “*een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen*”. Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit *de facto* ministerie slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat de MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd.

Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder “*een afzonderlijk departement binnen Kaboel*”. Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van *hisbah* (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (*muhtasibeen*) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit *de facto* ministerie in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is

dit *de facto* ministerie beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met “gedrags- en kledingkwesties” (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30, en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar het rapport “*Afghanistan Security Situation*” van EUAA van augustus 2022 verwijst dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van “*amr bil-maruf*” (“*deugdzaamheidsbevordering*” ofwel “*de talibancodes*”) verschilde vóór de machtsovername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreeders plaatselijk werd bepaald door *amr bil-maruf* of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (voetnoot 152: Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EUAA *common analysis* april 2022, p. 78). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45-48). In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder veranderd zijn, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 42 en 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van de MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de facto* ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de facto* ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de *de facto* taliban-autoriteiten weinig “*directe beperkingen*” hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden verwijderd zijn. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Pansjirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer *checkpoints* worden opgericht. Via deze *checkpoints* speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan* augustus 2022, p. 68 en 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de *de facto* taliban-autoriteiten opgeroepen om meer “*professionals*” in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de *de facto* talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van *Pashtu* origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als “*verkeerd*” en “*verdacht*” wordt beschouwd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 heeft de taliban een “*Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke*

figuren" opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie verzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt voorts dat voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de *de facto* taliban-regering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 38, in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in *Pashtu*-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Een bron oordeelde dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Evenwel hebben internationale media bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban.

De Raad is zich ervan bewust dat ook de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen geconfronteerd worden in het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen/informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media. Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met uitdagingen waarmee verschillende organisaties geconfronteerd worden in hun bronnenonderzoek, blijkt uit objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Immers, niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal worden beschouwd als verwesterd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid "*to play the game*".

Aldus blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk. Een persoonlijk risico voor verzoeker om als verwesterd te worden beschouwd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk is (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie die door beide partijen bijgebracht wordt, laat niet toe anders te oordelen.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij aangereikt te worden. Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen die onder het profiel vallen van een toegeschreven verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren, zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land en de zichtbaarheid van de persoon. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen beoordeeld te worden.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

In casu benadrukt verzoeker dat hij al meer dan vijf jaar weg is uit Afghanistan en hij voordien ook voor lange tijd (en minstens voor korte tijd) in Pakistan heeft gewoond, hij vertrokken is uit Afghanistan toen hij 18 jaar oud was waardoor hij vormende jaren in België doorbracht waar hij verder opgroeide en volwassen werd. Verzoeker merkt op dat de (al dan niet onbewuste) aanpassing aan de westerse cultuur ervoor zal zorgen dat hij bijzonder moeilijk zal aarden in Afghanistan en de Afghaanse gemeenschap en taliban zich daardoor zullen afvragen of hij niet 'besmet' is geraakt door het verblijf in het westen. Verzoeker benadrukt in dit verband dat het niet zozeer gaat over het feit of hij zichzelf 'westers' voelt, maar wel hoe hij door de traditionele Afghaanse maatschappij en vooral de taliban zal worden gepercipieerd na een jarenlang verblijf in Europa. Verzoeker gaat vervolgens uitvoerig in op het begrip 'verwestering' en wijst er op dat volgens verschillende bronnen verwestering, in geval van een terugkeer naar Afghanistan, een bijkomend risico op vervolging met zich kan meebrengen – niet enkel vanwege de taliban, doch eveneens door familie en de brede Afghaanse bevolking – en dat de vraag of men al dan niet bekeerd is en of men al dan niet praktiserend is daarbij een ondergeschikte rol speelt. Verzoeker vervolgt in het verzoekschrift dat de bewegingsvrijheid in Afghanistan sterk aan banden is gelegd na de machtsovername door de taliban en de taliban bijgevolg onvermijdelijk te weten zullen komen dat verzoeker in het westen heeft verbleven wanneer hij via verschillende *checkpoints* moet passeren. Te meer daar het Haqqani-netwerk bevoegd is voor zowel migratie, controle van de grenzen en aflevering van een taskara aan verzoeker en de inlichtingendepartementen onder hun controle staat.

Vooreerst benadrukt de Raad in dit verband dat verzoeker, door het afleggen van leugenachtige verklaringen over zijn verblijfplaats(en) voor zijn komst naar België, zijn scholing, zijn leeftijd en zijn familiesamenstelling, het zelf onmogelijk maakt aan de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming om een correct zicht te krijgen op deze essentiële elementen. Zelfs zo kan worden aangenomen dat verzoeker een deel van zijn vormende jaren buiten Afghanistan heeft doorgebracht, laat verzoeker na om *in concreto* aan te tonen dat zijn louter verblijf in Europa (pas vanaf zijn 18 jaar) hem dermate zou hebben verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. De Raad wijst erop dat verzoeker verklaart tot zijn 16 jaar in een Afghaans vluchtelingenkamp in Pakistan te hebben geleefd waar al zijn vriendschappen en contacten met Afghanen waren (administratief dossier, CGVS, p. 11). Verder geeft hij aan op 18-jarige leeftijd Afghanistan te hebben verlaten, waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan, dan wel binnen de Afghaanse gemeenschap in Pakistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker heeft ook nog een netwerk in zijn beweerde regio van herkomst, verzoeker heeft immers nog contact met zijn familie in zijn beweerde regio van herkomst (administratief dossier, CGVS, p. 7-8; 'verklaring volgend verzoek', vragen 18 en 21).

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift foto's van zijn sociale media en van zijn activiteiten bij 'Genk Cricket Club'. Ter terechtzitting legt verzoeker nog een attest van de *cricket club* van 11 augustus 2022, een tewerkstellingsattest uitzendarbeid d.d. 21 september 2022, een verklaring van zijn werkgever bij B. d.d. 12 augustus 2022 en een verklaring van een consultant bij B. neer. Er dient evenwel te worden vastgesteld dat uit het loutere feit dat verzoeker werkwilg is en deel uitmaakt van een *cricket club* – een sport die hij ook in Pakistan zou hebben beoefend met andere Afghanen (administratief dossier, CGVS, p. 11) – niet kan worden afgeleid dat hij zou zijn verwesterd of als dusdanig zal worden gepercipieerd.

Verzoeker maakt dus niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

Wat betreft het betoog van verzoeker over leven onder talibanbewind, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

Waar verzoeker nog wijst op algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie verstoten worden omdat zij met schaamte en mislukking geassocieerd worden, herhaalt de Raad vooreerst dat stigmatisering en uitstoting/verstoting slechts in uitzonderlijke gevallen als vervolging kunnen beschouwd worden. Te dezen heeft verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag gemaakt van een dergelijke vrees en brengt hij gedurende de procedure voor de Raad evenmin concrete aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden.

Zo verzoeker op verschillende plaatsen doorheen het verzoekschrift verwijst naar 's Raads arrest nr. 228 224 van 30 oktober 2019 dient te worden onderstreept dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

2.3.4.5. De documenten die door verzoeker werden bijgebracht vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van zijn verzoek om internationale bescherming te herstellen.

Voor wat betreft de vluchtelingenkaarten, het terugkeerformulier van UNHCR, de schooldocumenten, de elektriciteitsrekening en de voedselkaart die verzoekers verblijf in Pakistan en zijn terugkeer naar Afghanistan zouden moeten staven, kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hierover hoger reeds is komen vast te staan.

De foto's die verzoeker voorlegt van zichzelf met zijn oom Az., de foto's en video's van de begrafenis van Az., de foto van de taskara van verzoekers oom en de foto's van verzoekers vader in leven en overleden, vormen evenmin een bewijs van de voorgehouden feiten aangezien foto's in het algemeen in scène kunnen worden gezet en bijgevolg manipuleerbaar zijn in plaats, tijd en ruimte.

Met betrekking tot de opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud wordt in de bestreden beslissing nog terecht opgemerkt:

“De opmerkingen op de notities van het onderhoud houden voornamelijk verband met schrijfwijzes van bepaalde namen en doen dus evenmin afbreuk aan bovenstaande beslissing.” Verzoeker brengt hiertegen geen enkel concreet verweer aan, zodat dit motief onverminderd overeind blijft.

Aangaande de terechtzetting neergelegde verklaringen d.d. 12 augustus 2022 in verband met verzoekers werkzaamheden bij B., zijn tewerkstellingsattest uitzendarbeid d.d. 21 september 2022 en het attest van

de *cricket club d.d.* 11 augustus 2022, kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hierover hoger reeds is uiteengezet in punt 2.3.5.4.2.

2.3.4.6. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.7. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban, niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een toegeschreven verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire situatie en socio-economische in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1 van dezelfde wet, dat bepaalt:

“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...).”

Zo verduidelijkt het Hof van Justitie in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b) “*moet voortvloeien uit de gedragingen van derden*”, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35).

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest “*M'Bodj*” stelde het Hof van Justitie:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”

(HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36 en 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

Uit het geheel van de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt aldus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling dat specifiek, dit is individueel, van aard is. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij een gegronde vrees heeft dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet *ipso facto* kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49). Verder stelt de rechtspraak van het Hof van Justitie zeer helder dat een verzoeker tevens moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling. Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan die actor.

Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (*EASO Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie, meent de Raad dan ook dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud te voorzien of in huisvesting) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bv. wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren, enerzijds, dan wel (ii) actoren, anderzijds.

Indien precaire leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bv. een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bv. EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45, waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen

of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst: “*the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with it in the receiving country*”). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van een actor.

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, §§ 278-283).

In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak “*M.S.S.*” volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, *in casu* de groep van asielzoekers; (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat opvang in een EU-lidstaat betreft, ten aanzien van deze groep; en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om aan deze EU-verplichtingen te voldoen waardoor de betrokken asielzoeker terechtkomt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak “*M.S.S.*” vervolgens eveneens toepaste op de zaak “*Sufi en Elmi*”, bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in vluchtelingen- en IDP-kampen in Zuid- en Centraal-Somalië waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis overwegend (*‘predominantly’*) was te wijten aan directe en indirecte handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 90-91).

De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een preciaire socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperioden, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalië. Zo stipte het EHRM aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende infrastructuur aanwezig was, anders dan Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Kabul waarheen de verzoeker zou worden teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukt het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming werd geweigerd om in meerdere gebieden actief te zijn. Ten slotte oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een opzettelijk handelen of nalaten van de Afghaanse autoriteiten. Het EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het Hof van Justitie in de zaak “*N. tegen het Verenigd Koninkrijk*”, wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel sprake is “*in*

zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn" (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk*).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzeekerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzeekerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (*'predominantly'*) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precaire economische situatie, milieumomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Voor de machtsovername door de taliban was Afghanistan reeds sterk afhankelijk van buitenlandse hulp. Hiermee werd 75% van alle overheidsuitgaven gefinancierd doch slechts weinig verwezenlijkt. Integendeel, hulpverzaadiging en overbesteding droegen bij tot wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie alsook op investeringen in de privésector. Dit was één van de oorzaken waarom de privésector in Afghanistan onderontwikkeld bleef, naast het gewapend conflict.

De machtsovername door de taliban heeft geleid tot een plotse (tijdelijke) onderbreking van deze internationale kapitaalinstroom en van financiële en economische hulp alsook tot een ernstige verstoring van het goederen- en dienstenverkeer, onder meer omwille van de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran. De enige humanitaire hulp die bleef voortlopen, hoewel in beperkte mate, gebeurde grotendeels via NGO's en IGO's.

Sinds september 2021 is de Afghaanse economie, die zo afhankelijk is van buitenlandse hulp, in vrije val, wat heeft geleid tot een ineenstorting van de openbare dienstverlening en het Afghaanse bancaire systeem.

Deels omwille van reeds bestaande internationale sancties opgelegd door de Verenigde Naties en de Verenigde Staten ten aanzien van individuen die behoren tot de taliban, deels omwille van economische acties ondernomen door de internationale gemeenschap, werden de Afghaanse buitenlandse geldreserves na de machtsovername bevroren. De overdracht van middelen en hulp verschuldigd door de Wereldbank, het International Monetair Fonds en andere internationale donoren werd tevens nagenoeg onmiddellijk opgeschort. Voorts beslisten regeringen en internationale financiële instellingen om niet langer rechtstreeks zaken te doen met de Afghaanse Centrale Bank. Dit veroorzaakte een liquiditeitscrisis. Afghaanse banken beperkten vervolgens de mogelijkheid om geld over te schrijven of op te nemen. Dit verhinderde bedrijven om betalingen uit te voeren of te ontvangen, toegang te krijgen tot hun kapitaal of de salarissen van hun werknemers te betalen. Ook de uitbetaling van lonen aan

ambtenaren werd hierdoor bemoeilijkt. Het zorgde tevens voor een terugval en disrupties in buitenlandse handel alsook importrestricties. Internationale organisaties of NGO's, werkzaam in ontwikkelingshulp, werden verhinderd om de salarissen van hun medewerkers te betalen. Huishoudens konden geen buitenlandse geldoverdrachten meer ontvangen of toegang krijgen tot hun spaargeld. Overheidssectoren zoals onderwijs en gezondheidszorg konden niet meer naar behoren functioneren.

In november 2021 werd het gebruik van buitenlands geld in Afghanistan verboden door de *de facto* overheid en werd van de bevolking geëist om enkel *Afghanis* te gebruiken voor hun financiële transacties.

Wegens de moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, heeft het informele *hawala*-systeem voor geldovermakingen aan belang gewonnen. De beperking op het overmaken van geld naar en binnen Afghanistan is momenteel ook een van de belangrijkste belemmeringen voor internationale organisaties die in het land ontwikkelingshulp willen verlenen. Ook zij moeten steeds meer gebruik maken van het *hawala*-systeem. Het *hawala*-systeem heeft echter ook te lijden onder de financiële crisis in het land, omdat *hawala*-verstrekkers hun diensten niet meer kunnen aanbieden, of althans niet meer in dezelfde mate als voorheen, als gevolg van de algemene liquiditeitscrisis en de beperkingen in het banksysteem.

De ineenstorting van het bankwezen en het monetaire stelsel alsook het tekort aan *cash* leidde tot een devaluatie van de Afghaanse munt, een versnelde inflatie door hoge prijzen voor levensmiddelen, het verlies van bijna vijfhonderdduizend banen en een algemene inkrimping van de Afghaanse economie. Het bruto binnenlands product van Afghanistan kromp met ongeveer 20-30% nadat de taliban aan de macht kwamen.

Bovendien had en heeft de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang voor vrouwen tot de arbeidsmarkt een impact op de Afghaanse economie. Tevens zijn tal van privé-initiatieven, geleid door en gericht tot vrouwen, gedwongen stopgezet.

Tezelfdertijd lijdt Afghanistan momenteel onder de gevolgen van de ergste droogte in 27 jaar. Het heeft geleid tot de slechtste oogst in 35 jaar en een tekort dat wordt geschat op maximaal 3 miljoen ton tarwe. Om tekorten in de oogst te compenseren was er reeds een beleid om landbouwproducten in te voeren, zoals tarwe, maar dit wordt in gevaar gebracht door de liquiditeitsproblemen van de *de facto* Afghaanse overheid. Daarbij kwam ook nog eens de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel.

Resolutie 2651 werd in december 2021 aangenomen door de VN Veiligheidsraad, waardoor het sanctieregime werd aangepast en humanitaire bijstand, financiële transacties en de levering van goederen en diensten nodig voor deze bijstand werden vrijgesteld. In januari 2022 lanceerde de VN een oproep om 5 miljard dollar aan noodhulp. Eveneens in januari 2022 hebben de Verenigde Staten 308 miljoen dollar toegezegd. In februari 2022 verklaarde de regering van de Verenigde Staten dan weer van plan te zijn de helft van de 7 miljard dollar aan bevroren tegoeden in een hulpfonds te storten en de andere helft aan de families van de slachtoffers van de aanslagen van 11 september 2001 te geven. Ook in februari 2022 besloten de Verenigde Staten om de sancties die hadden geleid tot de ineenstorting van de Afghaanse economie sinds de overname door de taliban te versoepelen. In maart 2022 ontving de Afghaanse centrale bank zo'n 32 miljoen dollar in contante hulp van de Verenigde Staten.

Het voorgaande neemt niet weg dat humanitaire organisaties worden geconfronteerd met tal van moeilijkheden en belemmeringen om de noodzakelijke humanitaire hulp te bieden. Ze kennen ernstige operationele uitdagingen door onzekere geldstromen als gevolg van terughoudendheid bij banken en een overmatige naleving van de internationale sancties tegen de taliban uit vrees om overtredingen tegen de sancties te begaan. Ook bedrijven krijgen om deze reden te maken met ernstige beperkingen in hun operationele capaciteit.

In juni 2022 werden de provincies Paktia en Khost getroffen door een aardbeving waarbij meer dan duizend doden vielen en meer dan zesduizend gewonden. Daarop vroegen de taliban om internationale bijstand.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is en de door de taliban aangestelde functionarissen ervaring missen in het bankwezen en financiële zaken, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Het is weliswaar zo dat de Verenigde Naties tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten hebben gedocumenteerd die betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats op hun personeel, waaronder 111 gevallen van intimidatie, 39 met criminaliteit verband houdende incidenten, 10 arrestaties en 30 incidenten waarbij gebouwen, kantoren en eigendommen van de Verenigde Naties werden geïsoleerd. Het totaal is een aanzienlijke stijging ten opzichte van de 34 incidenten die in dezelfde periode in 2020 werden geregistreerd. Terzelfdertijd hebben de agentschappen van de Verenigde Naties hun operaties in het hele land voortgezet, waarbij alle belangrijke en enkele minder belangrijke routes werden gecontroleerd en ontruimd voor gebruik (UN Security Council, *The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security*, Report of the Secretary-General, A/76/667 – S/2022/64, p. 5).

In september 2021 en in februari 2022 herhaalden de *de facto* overheden hun belofte om de veiligheid van humanitair personeel en hun bewegingsvrijheid te garanderen.

In maart 2022 gaf UNOCHA aan dat door de drastische afname van het willekeurig geweld veel belemmeringen voor humanitair personeel wegvielen om te reizen naar moeilijk bereikbare gebieden in vergelijking met daarvoor. UNOCHA gaf evenwel ook aan te worden geconfronteerd met interferenties van lokale overheden in hun werkprocessen, bv. in de voedselbedeling. Er wordt gemeld dat in 57% van de districten humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 rapporteerde UNOCHA een totaal van 134 incidenten van geweld tegen humanitair personeel, goederen en gebouwen, waarvan 70 werden gepleegd door gewapende criminele groeperingen en 57 door de taliban en 3 door ISKP. In latere maanden zijn er nog meldingen geweest van zulke incidenten (EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022, p. 178).

Hoewel deze incidenten van geweld tegen humanitair personeel zorgwekkend zijn en in het oog moeten worden gehouden, kan in deze stand van zaken niet worden gesteld dat humanitair personeel op een systematische wijze wordt geïsoleerd of op systematische wijze wordt verhinderd in het uitoefenen van zijn werkzaamheden.

In maart 2022 noteerde de Wereldbank dat doorlopende humanitaire bijstand had bijgedragen tot een zekere economische stabilisatie, met een licht verbeterde wisselkoers, een meer stabiele inflatie en een lichte stijging in tewerkstelling alsook in lonen. Niettemin zou het minstens nog tot 2031 duren voordat het Afghaanse BNP terugkeert tot het niveau van 2020.

Volgens de Wereldbank vereist dit onder meer het versoepelen van beperkingen in de financiële sector, een groeiend politiek vertrouwen in de talibanregering, toegenomen investeringen in de privésector, meer mogelijkheden voor vrouwen om deel te nemen aan de economie en een stabiele veiligheidssituatie.

Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. Dit is een standpunt dat tevens wordt gevolgd door andere rechtscolleges in de Europese Unie (zie bv. Oberverwaltungsgericht Hamburg, 23 februari 2022 – 1 Bf 282/20.A), minstens is de Raad geen andersluidende rechtspraak bekend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïsoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïsoleerde personen. Verzoeker toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke

behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Verzoekers betoog in het verzoekschrift doet hieraan geen afbreuk.

Voor zover verzoeker laat gelden dat de situatie in Afghanistan thans in veel opzichten lijkt op de situatie zoals deze voorlag in het arrest "*Sufi en Elmi*" van het EHRM daar het land thans niet langer een functionerende centrale regering heeft en volledig onder controle staat van een islamitische groepering, kan hij niet worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*" is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de facto* regering aanwezig, met *de facto* ministers en *de facto* functionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de *sharia* hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals *al-Shabaab* in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de *sharia* wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat *al-Shabaab* internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Voor zover verzoeker aanvoert dat de humanitaire situatie in Afghanistan is ontspoord na de machtsovername door de taliban en de economie in een neerwaartse spiraal is terechtgekomen doordat als gevolg hiervan miljarden aan tegoeden werden bevroren en humanitaire internationale hulp grotendeels werd stopgezet, alsook dat het talibanregime zeer goed op de hoogte is van de reden waarom de internationale gemeenschap deze humanitaire hulp weigert, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. X; RvS 8 februari 2018, nr. X; RvS 29 mei 2018, nrs. X en X; RvS 28 mei 2021, nr. X).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviseerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Met betrekking tot de vraag of verzoeker bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, kan een loutere verwijzing naar een Afghaanse nationaliteit niet volstaan.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet mogen van verzoeker correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten worden verwacht over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. In deze kan van verzoeker worden verwacht dat hij duidelijkheid schept over zijn verschillende verblijfplaatsen, zowel de eerdere als laatste verblijfplaatsen, zodat de werkelijke regio van herkomst kan worden bepaald. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker hierin faalt.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt immers dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan een jaar in het dorp Arghech, district Khogyani, in de Afghaanse provincie Nangarhar heeft verbleven, noch dat hij afkomstig is uit een gebied in Afghanistan waarvoor, gelet op de mate van het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waarvoor, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

In dit kader benadrukt de Raad dat het hem niet toekomt om te speculeren over de werkelijke herkomst, verblijfplaats(en) en achtergrond van verzoeker voor zijn komst naar België, over zijn reële problemen, netwerk en situatie en over de vraag of verzoeker al dan niet afkomstig is uit of kan verblijven in een land of regio waar geen risico op ernstige schade aanwezig is in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat er in zijn werkelijke regio van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen

sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.9. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET